

man kan få adgang til en pc, hvis man ellers har lyst og interesse.

Til allersidst vil jeg sige noget om det andet element – nemlig om det med den frie telefon. Og der vil jeg gerne sige, at den løsning, ministeren har fundet frem til, faktisk er tiltalende, men ministeren kan gøre sig selv og sit system en tjeneste, så vi ikke skal have diskussioner ude hos ligningsmyndighederne: Vi synes, at det er for spinkelt formuleret; når der på side 5, 2. spalte nederst, bare står: »En arbejdsgiverbetalt telefonforbindelse, der kan anvendes til datatransmission, f.eks. ISDN ...«. Det er ministeren nødt til – enten i lovebekendtgørelsen eller på anden vis – at præcisere og beskrive grundigere, for den teknologiske udvikling går så hurtigt, så om ISDN vil man om fem år sige: Hvad var det?

Der er for længst muligheder for, at folk kan være opkoblet gennem kabel-tv-forbindelser, satellitforbindelser, mobiltelefonforbindelser osv., og for at det her ikke skal være et skænderi ude hos de lokale ligningsmyndigheder, vil jeg opfordre ministeren til, at det punkt, som kun fylder tre linjer i beskrivelsen, men som netop kan give anledning til diskussion, er man i vejledningen grundig i beskrivelsen af, sådan at vi ikke efterfølgende skal til at have sager rundt omkring, som skatteankenævn og andre skal belastes med, og vi er jo enige om, hvordan det her nu skal være.

Så sæt pen til papir og giv en god beskrivelse af det, som kan være til gavn for skatteborgerne og for de lokale ligningsmyndigheder.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil faktisk godt takke ordførerne for den saglige tone, som denne debat er foregået i, for det er jo en sag, som vi kan sige, der måske godt kan fiskes i rørte vande med, og jeg vil da gerne erkende, at når jeg sådan har siddet og kigget ud over, hvad der var af ting, der skulle håndteres, har jeg da haft svært ved i denne sag at finde det, jeg vil kalde den gode løsning. Derfor kan man jo en gang imellem komme i den situation, at hvis ikke man kan finde den rigtige, gode løsning, bliver man nødt til at finde den mindst ringe løsning, som så bliver den bedste løsning.

Det gør jo så også, at når man som minister kan komme i den situation, ved man også godt, at det kan være fristende for ordførere og partier at prøve ligesom at køre lidt smålig populisme på det. Det synes jeg bestemt ikke har været situationen ved denne første behandling. Jeg synes måske hr. Kristian Jensen havde en snert,

den var jeg over, men ellers synes jeg, andre har modstået fristelsen.

Jeg synes egentlig kun, jeg hørte hr. Kristian Jensen sige lidt, som var helt rigtigt, bl.a. at bruttotræk ikke var hensigten, da også Venstre var med til at stemme for forslaget tilbage i 1997. Det vil altså sige, at det, vi lukker for nu i forhold til pc'erne, var noget, som ingen af de partier, som var med til at gennemføre lovforslaget, forventede de vedtog, men at der har udviklet sig en praksis, som er helt utilsigtet, som ikke var meningen, da man vedtog forslaget i 1997.

Det er jo så ofte sådan, at hvis der udvikler sig en praksis, som ikke er noget, nogen har forventet, bliver det noget underligt mismask. Det er det blevet på det her felt, og jeg er ked af, at hr. Kristian Jensen har følt sig foranlediget til at snakke om misundelsespolitik, og hvad man ellers kan tænke sig. Det har intet med det at gøre.

Det her har at gøre med, at vi med den praksis, der har udviklet sig, har fået efterladt et regelsæt, som er fuldstændig uholdbart, at forsøksbehandlingen, tilfældighederne er det, der råder. Det kan godt være, at der er nogle, der siger, at det ikke betyder noget, bare der er nogle, der er glade for det. At der så er nogle, der ikke kan bruge det, og at nogle andre faktisk indirekte kommer til at betale over deres lønudvikling for det, skal man ikke tage sig af. Der mener jeg altså, at der ligger et vist ansvar ved at sidde på de stole, der gør, at man har en ikke bare initiativret, men i visse situationer også en initiativpligt, så der bliver rimelighed i tingene og folk får en nogenlunde ensartet og ordentlig behandling.

Det, der jo er situationen her, er ikke kun, at nogle får en skattemæssig gevinst, for det svarer til et tilskud, som hr. Aage Frandsen sagde. Det er helt det samme, om man gav alle dem, der har købt efter den her bruttotrækordning et tilskud, der svarer til 50-60 pct. af pc'ens værdi, da man købte det, og man kunne gøre det lige så tit, man ville og lige så mange gange, som man kunne blive enig med arbejdsgiveren.

Jeg tror da, at de fleste godt kan se, at det måske ikke var en lov, der var sådan særlig hensigtsmæssig at gennemføre. Men derudover betaler en række grupper også over deres lønudvikling og ofte de grupper, der ikke kan benytte ordningen, for det er jo ikke så usædvanligt i en overenskomst, at man har en reguleringsklausul, der knytter til sig til udviklingen på arbejdsmarkedet i øvrigt.